

dels interesseret i at lave sine Pianoer saa godt som muligt — og det er han —, men naar Befolkningen stiger i Tal, saa vil der blive flere, der interesserer sig for at spille paa Piano, og saa faar han yderligere en Fordel, siger det ærede Medlem. Ja, men det ærede Medlem glemte, at hans Nabo kan ogsaa begynde at lave Pianoer. (*Fraenket*: Nej, det glemte jeg slet ikke). Det ærede Medlem sagde det da i hvert Fald ikke. — Og det tager jo noget af Fordelen bort. Forskellen mellem at dyrke Jord og lave Pianoer ligger deri, at flere end denne ene Mand kan fabrikere Pianoer, men det ærede Medlem kan lige saa lidt som jeg fabrikere Jord. Det Areal, vi har at dyrke, er begrænset, og ingen kan lægge en Alen til det. Naar jeg derimod finder paa at lave Pianoer, saa er Forholdet det, at det kan min Nabo ogsaa, og det gælder om alle andre Ting end om Jord. Derfor er der en Væsenforskel mellem de Produktionsmidler, man bruger til at fabrikere Pianoer, og dem, man bruger til Jordens Dyrkning.

Saa kommer jeg til at svare paa et bestemt Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) stillede til mig. Han sagde først, at jeg bevæger mig i Teoriernes Taage, det skal jeg skænke det ærede Medlem, jeg tror ikke, jeg behøver at belæres i den Retning af det ærede Medlem. Men det ærede Medlem spurgte mig saa, om jeg var Tilhænger af en Værdistigningsskat, og derpaa forlangte han et bestemt Svar. Dertil siger jeg: Ja, for saa vidt som det er min bestemte Opfattelse, at de Værdier, som Samfundet skaber, tilhører Staten.

Brorsen: Det interesserer mig selvfølgelig, at Ministeren har svaret paa mit bestemte Spørgsmaal. Jeg har saa blot endnu et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Man maa naturligvis regne med den Mulighed, at Jordprisen i Fremtiden kan gaa ned; mener den højtærede Minister da, at der i saa Tilfælde skal gives Erstatning til de nuværende Ejere? Man vil tage hele Værdistigningen, men vil man ogsaa give Erstatning, naar Jorden gaar ned i Værdi?

N. Frederiksen: Det kunde interessere mig, om det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) vilde svare mig paa det Spørgsmaal: Hvordan vil han bevise, at hans Paastand om, at Titusinder af de danske Husmænd vilde blive fuldstændig ruineret,

hvis Husmandsforeningens Program blev gennemført, er rigtig?

Brorsen: Der er for mig slet ingen Tvivl om, at de danske Landbrugere kommer til at betale, hvad Reformen koster. Jeg vil blot spørge om, hvorledes de, der sidder med Prioriteter op til Skorstenen, og som maaske bliver Genstand for en Beskatning, der er 10 Gange saa stor som den nuværende, skal klare Begreberne. Tag blot et bestemt Eksempel — Millionærerne eller Skibsrederne — kommer de maaske til at betale til denne Reform? Nej, det er Landbostanden, der kommer til at betale. Det tror jeg ogsaa er blevet tilstrækkeligt dokumenteret ude omkring i Landbokredse, netop ved den meget ensidige Agitation, som Godsforvalter Berthelsen, Høng, har haft alt for rig Lejlighed til i mange Aar at udfolde.

N. Frederiksen: Det ærede Medlems (Brorsen) sidste Udtalelser viser, at han slet ikke kender Husmandsforeningernes Program. Jeg takker for den Uduelighedsattest, det ærede Medlem giver Husmandsbevægelsen i Danmark, men jeg vil dog sige, at til Trods for den Respekt, jeg har for det ærede Medlems klare Tankegang og store Indsigt, tror jeg, at de danske Husmænd er meget klogere end han paa de Forhold, der angaar dem selv. Det ærede Medlem forveksler Godsforvalter Berthelsen, Høng, med den danske Husmandsbevægelse — jeg kan ikke indse, at en saadan Forveksling skal være nødvendig.

Brorsen: Jeg synes ikke, det klæder det ærede Medlem (N. Frederiksen) ved enhver Lejlighed, naar vi diskuterer her, at spille saa overlegen, som han gør. Det ærede Medlem gaar ikke ind paa de praktiske Eksempler, jeg nævner: Hvorledes skal en Husmand eller en Gaardmand med Prioriteter op til Skorstenen klare sig, naar Skatterne bliver 10 Gange større?

N. Frederiksen: Jeg synes ikke, det ærede Medlem (Brorsen) har nogen Grund til at give mig den Irettesættelse. Jeg spurgte kun, om han ikke vilde bevise Rigtigheden af sin Paastand om, at Husmændene vil gaa fallit. Det ærede Medlem maa dog indrømme, at man kan ikke bære sig ad paa den Maade, at man fremsætter en Paastand, og saa skal den være rigtig og alle vi andre være afskaarne fra